

ПРЕДАВАЕМА ИДЕЯ 2

Как да преживеете Божията любов и прошка

"Имаше дълбоки бръчки по младото лице, което се взираше от прозореца на влака. Бръчки, които се бяха врязали през месеците, в които отново преживяваше съжалението за извършеното, докато излежаваше присъдата си."

"Зелените хълмове и познатите пасища преминаха пред очите му в далечината и той разпозна трите силоза на житницата в родния си град. Буца от ужас премина през гърлото му и се плъзна в стомаха. Скоро щеше да разбере. Оставаха още само няколко мили до къщата на родителите му в покрайнините на града."

"Той почука по корицата на книгата, която лежеше отворена в скута му, сякаш за да докосне някакви остатъци от реалността. Всичко изглеждаше като сън. Последните три години се губеха в мъгла. Как можа да го направи? Срамът, който неговото престъпление донесе на майка му и баща му, беше много повече отколкото който и да било би трябвало да понесе. Как биха могли изобщо да му простят?"

"и всичко това се случваше, докато влакът се приближаваше до това, което преди беше негов дом. Той знаеше, че няма правото, но бе помолил своите родители да оставят знак, ако успеят да намерят прошка за него в сърцата си. Една панделка на стария дъб в задния двор, където преди беше неговата люлка с гума, е всичко, от което се нуждаеше. Той само искаше да ги види още веднъж и след това възнамеряваше да продължи и да не ги товари с повече срам и рани. Щеше да разбере само след няколко минути."

"Дланите му бяха мокри от пот, устата му беше пресъхнала и колкото и да копнееше да разбере, не можеше да се насили да погледне от прозореца. Какво ще прави, ако панделката не беше на дъба?"

"Добре ли си, синко?" - Пътникът до него не можеше да не види напрежението в младия човек - "Може ли да направя нещо за теб?" "Да, господине, можете" - каза младият човек - "След този завой има голям дъб. Знам, че звучи странно, но може ли да ми кажете дали от него виси жълта панделка? Не мога да погледна.""

"Мъжът кимна в знак на съгласие и когато влакът направи завоя, се усмихна. "Там ли е?" - попитал младият човек - "Виждате ли панделката?" "Трябва да погледнеш сам, синко!" - казал мъжът - "Няма да ми повярваш, ако ти кажа."

"Младежът бавно повдигна глава и се взира с невярваща благодарност. Дъбът бил обсипан с жълти панделки, които се веели на вятъра от всеки клон, а на оградата мъж и жена махали на преминаващия влак, който возел сина, когото обичали."

Има християни, които като този младеж, живеят живот в страх, като им липсва тази искра, тази специална сила, която са очаквали от християнството. Те не се усмихват, а се мръщят. Те се борят. Теготите им ги събарят. Къде е мирът, който Исус е обещал? - се чудят те. Това, от което се нуждаят, е нова гледна точка върху прошката, която е за нас в Христос.

Тези вярващи болезнено осъзнават, че нещо липсва в живота им. Тяхното християнство представлява самоналожена досада. Тези хора не се нуждаят от порицание от добронамерените братя и сестри християни. Не е нужно да бъдат убеждавани, че животът е празен и неудовлетворяващ. Това, от което се нуждаят, е да черпят от духовните източници, които са тяхно изконно право и са достъпни за всеки християнин.

Точно, както младежът, който видял жълтите панделски, и тези обезверени вярващи имат нужда да разберат как да протегнат ръка и да вземат това, което е тяхно по право и да открият, че тайната за получаване и даване на прошка е в изпълването с Божия Дух.

Как да разпознаем обаче човек, чието християнство е без цветове? А ако самият ти се бориш да намериш любовта, която те е привлякла към вярата? Възможно ли е за друг вярващ да ти представи дълбоките истини толкова ясно, че да може да ги схванеш и приложиш в живота си? Може ли един християнин да научи друг как да преживяват безкрайната прошка на Христос?

Отговорът е "да"! В нашето ходене с Христос ние постоянно откриваме възнаграждаващи неща, когато прилагаме тази идея.

Апостол Павел се занимава с тази тема в I Коринтяни, глави 2 и 3. Той обяснява защо на някои християни им липсва радостта и силата на Святия Дух в живота им, като пише за естествения човек, духовния човек и плътския човек.

Естественият човек

Естественият човек разчита на своите сили и ресурси.

Този човек казва: "Ще го направя по моя начин!" Той не е християнин и следователно не може да схване истините от Божието слово. Той е самодостатъчен. Неговите интереси и амбиции са светски и егоистични. Може на външен вид да изглежда, че всичко му е наред, но духовно той е мъртъв. (Смъртта е единственото нещо, което ни се полага по рождение, докато не поканим Исус в живота си.)

Духовният човек

Духовният човек е новороден за вечен живот. Той осъзнава, че не може да се справи сам. Той осъзнава, че се нуждае от Бога. Той е изпълнен и воден от Святия Дух, Който прави възможно да разбира истините от Божието слово. Духовният човек е жив! Той има живо взаимоотношение с Господа. Поради това, че той е канал на силата на Светия Дух, той постоянно дава плод.

Плътският човек

Основната тема на тази глава е "Плътският човек". Въпреки, че е новороден, той не черпи от богатото наследство на небесния си Баща. Вместо това той продължава да живее като осъден човек. Често пъти изглежда, че всичко му е наред. Той може да преподава в неделното училище, може да е пастир на църква или да е посветил много години на мисионерска дейност да води други хора при Христос. Това обаче е фасада.

Действителността е, че плътският човек е победен. Ако е честен със себе си, ще признае, че в неговото християнство липсва истинската радост. Той постоянно е раздразнен, отчаян и се опитва с всички сили да живее живот, угоден на Бога, но вместо да черпи от силата на Светия Дух, той разчита на своята сила и изобретателност и постоянно се сблъсква с проблеми.

Други неща в начина на живот, които показват плътския човек. Той може да се опитва да се държи за Бога, но едновременно с това отказва да пусне материалните, земните неща. Той е притежаван от притежанията. Същевременно обаче той се опитва да се придържа към духовните неща. Самият Исус казва, че е невъзможно човек да служи на двама господари. Въпреки че плътският човек се опитва да угоди на Бога, неговите духовни колела буксуват. Римляни 8:7 обяснява

защо: "Старата греховна природа в нас е против Бога. Тя никога не се покорява на Божиите закони и няма да може."

Голямата свобода идва с тази истина: "Нашата вяра в Бога е това, което Му е угодно, а не нашите усилия независимо колко искрени и големи са те.

Единствената ни надежда за победа над плътската ни склонност е да се доверим на Христос да живее Своя възкресенски живот в и чрез нас. Неговата прошка става наша, когато ставаме Негови деца. Ние само трябва да го приемем - нещо, което плътският човек не може да разбере.

Плътският човек може да разчита на своята си сила не по негов избор. Възможно е да няма точна информация или да е объркан за това Кой е Бог и какво може да направи в живота на човека.

Помислете за историята на един беден имигрант, който си купил билет за кораб, пътуващ за САЩ. Той има пари само да си купи няколко бисквити и малко парче сирене, които разпределя много внимателно за цялото пътуване. Неговият глад обаче растял. Той гледал сервитьорите да преминават покрай него с подноси пълни с изкусителни плодове, зеленчуци, тлъсти пиленца и сочни паржоли, предназначени за другите пътници. Накрая тези аромати преодолели страховете му и той спрял един сервитьор.

"Моля ви"- обърнал се той към изненадания сервитьор - "Умирам от глад. Ще направя всичко, за едно ядене - ще чистя стаите, ще търкам палубите, ще мия чинии..."

"Без билет ли си качихте на кораба?" - попитал сервитьорът. Мъжът поклатил глава. "Тогава защо не сте ял? Цената за билета, включва храната. Вие вече сте платил за нея. Само трябва да дойдете и да се нахраните!"

Дали живеем като гратисчии, като всички предимства на първа класа са наши по право? Колко е тъжно, че се осъждаме на бедняшко християнство, а Исус ни кани да дойдем и да вечеряем с Него на почетната маса.

Възможно ли е да вярвате в Бога и да сте Му дали живота си, а да продължавате да живеете все едно, че Той не съществува? Може ли да сте Го помолили да ви води, но след това да продължавате да живеете живота си все едно Него не Го интересува? Готов ли сте да направите промяна и да започнете да черпите от невероятната сила на Светия Дух? Той ви кани да стигнете до тази повратна точка сега!

Единственото, което е нужно, е вяра: Да се доверите на Бога, че е точно това, което твърди. Исус казва, че ние ще можем да правим и по-велики дела от Него, ако вярваме, че Той наистина е имал предвид точно това, което е казал (Йоан 14:12). Каквото и да поискаме в Негово име, Той ни уверява, че ще го направи (Йоан 14:14). Не е нужно да живеем пораженчески, плътски, воден от вина живот! Ние имаме избор.

Господ, Който ни обича, ни заповядва да излезем от нашия плътски начин на живот и да станем плодоносни свидетели за Него, каквито Той ни е призовал да бъдем в Йоан 15:15. Най-добрата част е, че Той има и силата и желанието да направи така, че да преживеем истинската любов и прошка в Него.

И така, колкото и да е слаба вярата ни, ние започваме като я възлагаме на верния Бог. Това е първата стъпка към израстването. Както един мускул, който се нуждае от упражнения, така и вярата ни трябва да се упражнява, за да стане силна и полезна.

Ние сме като един човек, който се придвижва с голяма предпазливост през едно замръзнало езеро през зимата. Първоначално той се страхува, че с всяка следваща стъпка ще падне в тъмната леденостудена вода. Но с всяка стъпка, когато това не се случва, се увеличава увереността му, че ледът ще издържи тежестта му. Когато разчитаме на Бога, резултатът винаги ще бъде по-силна вяра, защото колкото по-добре Го познаваме, толкова повече се уверяваме, че Той заслужава нашето доверие.

Други неща - на пръв поглед маловажни - имат изненадващ ефект върху нашата вяра в нейното съзряване. Получих напомнящо се потвърждение на това един следобед, когато си играех с малкия ни син. Беше негов ред да управлява влакчето си и няколко минути се наслаждавахме на гледката как локомотивът пуфтеше през хълмове и долини и се движеше по разписание. Тогава без никаква видима причина, влакчето спря. Той се опита да го включи отново, но нищо не стана. Махнат локомотива от релсите и проверих всички връзки. Разклатих щепсела в контакта. Всичко изглеждаше наред, но влакчето не помръдваше. Тогава моят син забеляза един малък знак, който беше паднал напърно на релсите, като така свързва плюса и минуса на релсите. Малкият знак беше дал на късо.

Грехът - дори и "маловажният" грях - може да направи същото в живота на християнина. Това няма да промени Божиата любов към нас. Той ни обича с неизчерпаема любов. Той ни обича не само, когато заслужаваме Неговата любов, а дори и когато сме непокорни. Едно от най-големите открития в моето изучаване на Писанието беше твърдението в първосвещеническата молитва на нашия Господ към Бог-Отец, записана в Йоан 17:23: "... за да познае светът, че Ти си Ме пратили да разбере, че Ти обичаш тях толкова, колкото обичаш Мен."

Помислете: Бог обича вас и мен толкова, колкото обича Господ Исус Христос, Своя единороден Син. Невероятно, но факт! Въпреки че Бог мрази греха и наказва Своите деца, когато са непокорни, Той никога не престава да ни обича: "Когато Господ обича, него и наказва" (Евреи 12:6). Всъщност Той ни наказва, защото ни обича, а не защото ни мрази. Той мрази единствено нашия грях.

Затова, ако искаме Неговата сила да тече през нашия живот, наша е отговорността да изповядаме всеки наш грях, за който знаем. Тогава ще можем да изпитаме отново Божиата прошка заради смъртта на Христос на наше място. Изповедта е толкова нужна и естествена в живота на християнина, колкото дишането за нашето физическо съществуване.

Духовно дишане

Всъщност това е дишането - духовното дишане. Ние "издишваме" изповедта към Бога, като изгонваме греха от нашия живот и "вдишваме" Светия Дух, получавайки Неговата сила с вяра. Духовното дишане е принцип, който ни дава способността да живеем последователен християнски живот. Това е "диханието на живота".

Нека разгледаме заедно принципите на духовното "издишане" в християнския живот. (Ще обсъдим въпроса за духовното "вдишване" в следващата глава). Четем в I Йоаново 1:9: "Ако изповядваме греховете си, Той е верен и праведен да ни прости греховете и да ни очисти от всяка неправда." Думата "изповед" (на гръцки хомологео) предполага съгласие с Бога за нашите грехове. Изповедта е тристранен процес:

Признаване на нашия грях. Трябва да сме конкретни за греха си пред Бога и да се съгласим с Него, че това, което сме направили, е грешно и наскърбяващо за Него.

Приемане на Неговата прошка. Също трябва да се съгласим с Бога, че смъртта на Исус на кръста е спечелила прошката, от която се нуждаем, за всичките ни грехове - минали, настоящи и бъдещи. Трябва да приемем факта, че нищо не можем да добавим към това, което Той е направил за нас.

Покаяние. Трябва да се покаем, да променим нашето отношение към греха. Светият Дух ни предлага силата, която ни е нужна и когато приемем Неговата сила, нашето поведение ще се промени. Нашата греховна природа вече не контролира нещата. Тя е безсилна под контрола на Светия Дух. Ние отново сме свободни да правим това, което Бог иска от нас.

Ако искате да дишате духовно, има едно простичко упражнение, което може да направите сега и то ще ви помогне.

Смирете се пред Бога и помолете Светия Дух да ви разкрие греховете във вашия живот. С лист и химикал, запишете всеки грях, за който Светият Дух ви напомня. Дайте Му достатъчно време да ви покаже областите в живота ви, които се нуждаят от промени. Размишлявайте върху Псалм 139:23-24: "Изпитай ме, Боже, и познай сърцето ми; опитай ме и познай мислите ми; и виж дали има в мене оскърбителен път.

Като свършите със списъка с греховете, напишете върху него обещанието от I Йоаново 1:9: "Ако изповядваме греховете си, Той е верен и праведен да ни прости греховете и да ни очисти от всяка неправда."

Сега, унищожете списъка и благодарете на Бога за Неговата прошка и очистване чрез смъртта на Неговия Сина на кръста! Неговата безценна кръв е пролята за вашите грехове.

Като поддържаме каналите за Божията сила отворени ни помага да преживяваме любовта и прошката в нашето ежедневие. Това е съставката, която преобразява обикновените мъже и жени в необикновени и ефективни ученици на Исус Христос!

Приложение

1. Какво ви хареса най-много (какво грабна вашето внимание)?
2. Защо?
3. На кого трябва да предам тази информация?

Адаптирано от книгата на Бил Брайт "Предаваеми идеи" (The Transferable Concepts by Bill Bright). Всички права запазени.